

да ли? Азъ се още мога да ви предпаза въ нѣщо си. А какъ ще вие да идете въ пѣтишките си дрѣхы? Да не проводиме ли при повивачката за нейниятъ жълти раброномъ? Камеръ-лакейятъ казалъ, че царицата желае, щото Мария Ивановна да иде сама и въ тие сѣщи дрѣхы, въ които я е заварилъ. Нѣмало какво да са прави: Мария Ивановна сѣднала въ каретата и отишла въ дворецътъ, испроваждана отъ сѣбѣтите и отъ благословенията на Анна Василевна. Мария Ивановна осѣждала вече рѣшението на нашата сѣдба и сърцето ѝ са било силно и премирало. Послѣ нѣколко минути каретата са задрѣла при дворецътъ. Вратата са растворяле предъ нея. Тя преминала цѣлъ рѣдъ празни и расписани стаи; камеръ-лакейятъ ѝ показвалъ пѣтьтъ. Най-послѣ, като дошѣлъ до едни затворени врата, казалъ, че сѣ сега ще да додожи за нея и оставилъ я сама. Мисалъта, че ще да види императрицата око на око, я уплашила до толкова, щото тя едвѣмъ стояла на краката си. Послѣ една минута вратата са отвориле изново и тя влѣзла въ стаята на царицата. Царицата труфила главата си. Нѣколко придворни госпожи я забикаляле и съ почитание пу-снале Мария Ивановна. Царицата са обжрнала камъ нея нѣжно, и Мария Ивановна познала оная сѣщо госпожа, съ която тя преди нѣколко минути са разговаряла толкова откровенно. Царицата я повикала и казала ѝ съ уемивка: „Азъ са радвамъ, че мога да сдѣржа думата си и да испълна молбата ви. Работата ви е свършена. Азъ сѣмъ убѣдена въ невинността на годѣникътъ ви. Ето ви и писмо, което ще да занесете на бѣдѣщиятъ си свѣкъръ.“ Мария Ивановна приѣла писмото съ растрѣперана ржка и, като заплакала, паднала на колѣне предъ царицата, която я повдигнала и цѣлунала. Царицата са разговорила съ нея. „Зная, че не сте богати, казала тя,